

Bogdán László

A PROVANSZÁL TRUBADÚR MEGHÓDÍTJA, MAJD ELVESZÍTI A VÁR GÖGÖS ÚRNŐJÉT

Arnaut Daniel idézése

Eszrendőig lesben álltam.
Nem is nézett rám. Sietve
ellovagolt. Verseimre
se válaszolt. De kívártam.
Olvadni sem tudott? Erre
döbbsentem rá. Na most merre
kóvályogjak én, hazátlan?

Ölel, nevet, sír, kitárja
fehér testét. Combja felett
kéklő erek. Anyajegyek
bal mellén. Míg csókom várja,
elképzelnem nem is lehet
gyönyörűbb nyelvemlékeket...
Láz sodor el, öle árja.

Járok benne. Most nézhetem,
mit nem csodált, csak hold, csak ég,
hasát, aranyló köldökét,
mit nem látott emberi szem,
kagylóként kinyíló ölet,
annyi lovagnak végzetét.
Éldeleg most. Nem is hiszem.

Felszikkázik a lámpafény.
És ez a fény is én vagyok.
Vörös pihék közt ragyogok.
Végigömlök hasán, ölén.
Jobb melle körül bujdosok,
szemérmében felolvadok,
könnyecseppként ülök meg szemén.

Ha égre száll kópé kobold,
őt látom ősen, öregén.
Sírok, mert nem vénül velem.
Soha ilyen kéjes horrtort.
Míg nyelvemmel becézgetem,
szétmarcangol a szerelem.
Kinevet, szán a telihold?

Örökre rám zárul öle.
(Röhögtem, most értem Vidált.
Szétszaggatták vadászkutyák.)
Szorít boszorkánygyűrűbe.
Virtuózan a fuvolát
érintgeti, fel-felkiált.
Ez az éden első köre.

Benne bujdosom valahol.
Naprobbanás szemem mögött.
„Te csak várj, holnap is jövök!” –
szól vissza még, s ellovagol.
Vetkőztetett és vetkőzött.
Rejtik felhők, őszi ködök.
Többé fel nem lelem sehol.

(Kortárs, 2005/12.)

BOGDÁN LÁSZLÓ 1948-BAN SZÜLETETT SEPSISZENTGYÖRGYÖN. VERSET ÉS PRÓZÁT IS
ÍR. ARANY JÁNOS-DÍJAS.